

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 гп 1/2024
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, председник суда Јасмина Васовић, у предмету предлагача ДОО Rapidex Trade preduzeće за трговину, производњу и дораду autodelova, са седиштем у Новом Саду, ул. Привредникова бр. 1, чији је пуномоћник Ивана Кнежевић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 П 2/24 од 04.03.2024. године, донео је 04.04.2024. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 П 2/24 од 04.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Р4 П 2/24 од 04.03.2024. године одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка који се води пред тим судом под пословним бројем Пж 5890/22, као неоснован. Истим решењем одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је, преко пуномоћника, благовремено изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права. Навео је да је приликом одлучивања о жалби Привредни апелациони суд није донео одлуку у року прописаном чланом 383. ЗПП, због чега је предложио да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи побијано решење, утврди да му је повређено право на суђење у разумном року, наложи поступајућем судији предузимање процесних радњи ради убрзавања поступка, као и да му призна трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке, специфичности чињеничних и правних питања у предмету Привредног апелационог суда Пж 5890/22, понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд налази да је правилно одбијен приговор предлагача ради убрзања поступка у наведеном предмету.

Врховни суд је ценио жалбене наводе којима се указује да је од подношења жалбе прошло 20 месеци, а да Привредни апелациони суд још увек није донео одлуку, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку суда. Наиме, до доношења одлуке у предмету Пж 5890/22 до сада није дошло јер се првенствено узимају у рад предмети који се по закону сматрају нарочито хитним или хитним, а затим предмети који због околности случаја захтевају хитно поступање, као што су предмети који се решавају по Програму решавања старих предмета или предмети који су по пријему у Привредни апелациони суд старији од две године. У тренутку када је предмет стигао по жалби у Привредни апелациони суд (14.07.2022. године) није спадао у категорију старих предмета у коме је иницијални акт био старији од 5 година, па како се не ради се о хитном предмету по коме се прекоредно поступа, обавеза суда је да решава предмете према редоследу пријема (члан 177. Судског пословника). Према наводима судије известиоца предмет Пж 5890/22 је педесети по реду за решавање, из чега се може

закључити да је овај предмет добио статус приоритетног предмета који ће бити окончан у оптималном року, чиме је приговор остварио своју сврху.

Чињеница да Привредни апелациони суд није решио предмет у року предвиђеном одредбом чланом 383. став 2. ЗПП не доводи аутоматски до повреде права на суђење у разумном року, с обзиром да је наведени рок по својој природи инструктивне природе, због чега је правилан закључак Привредног апелационог суда да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету.

Са изложеног, применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник Врховног суда
Јасмина Васовић, с.р.**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић